

Hra s ohněm (stroje)

Jsem na setkání několika přátel v domě jednoho z nich. Pokoušíme se sledovat určitou událost, která se odehrává přímo před námi na zastřešeném prostranství domu. Zdálo by se, že se jedná o divadelní představení, ale není tomu tak, jde o vědecký experiment. Všude jsou displeje a digitální tabulky různých velikostí, na kterých jsou opakovaně spouštěny záznamy experimentu, ale i mnoho reklam, které musíme trpět, protože potřebujeme ke svému výzkumu sponzorství komerčních firem. Hledám svoji tabulku, neb se potřebuji domluvit s tátou, který mne odveze domů. Tabulku nemohu nějakou chvíli najít, ale nakonec se mi to podaří. Klepu na ni palcem, abych se vymanil ze spousty reklam a dostal se k aplikaci telefonu, což jde těžko, protože jak zjišťuji, stále si ještě experiment nahrávám. Po úspěšném rozhovoru s tátou jdu před dům, kam by měl pro mne přijet svým malým autem. Uvědomuji si, že vlastně přesně nevím jak jsme se domluvili, a tak čekám dlouho, nesmírně dlouho.

Mezitím ovšem postupně řeším systém nového stroje, který mi technici ihned formulují do potřebné podoby. Vycházím z mého dávného nápadu více základních vstupních bodů, ke kterým se algoritmus vždy po vykonání určité elementární operace vrací, a to tak, že vše je opět uvedeno do výchozího stavu a zůstává jen výsledek v datech. Já vím, že tím Turingův stroj nepřekonám, ale toto je snaha vrátit se na dokazatelné automaty a využít je jako elementy vyššího celku. Celé monstrum se nyní roztahuje po prostorném prašném náměstí, kde čekám na otce. Vstupní body stroje jsou formulovány jako slova zapsaná na starosvětsky vypadajících tlačítkách psacího stroje s perleťovým podkladem. Zkouším nějaké kombinace a postupně realizuji několik algoritmů.

Už přesně nevím, jestli táta přijel nebo ne, ale s partou přátel, které jsem prostřednictvím právě použitého stroje získal, se vydávám podél okraje města, u kterého jsme se ocitli tak, abychom se vůbec někam dostali. Nikdo z nás to tady nepoznává. Také se nám lide, které potkáváme zdají spokojenější a pozitivnější než na co jsme zvyklí. Když už opravdu nevím, kterou ulicí se mám dát, objevuje se moje žena. Mávám na ni, ale ona bez povšimnutí vstupuje do obchodu před námi. Jdu za ní, ona hovoří s člověkem za pultem. Oslovím ji a náhle si uvědomuji všechnu její krásu. Dokonce je opět mladší, překrásně štíhlá a přestože má nyní zkrácené vlasy, její krása je štěstí, které prozařuje prostor obchodu. Bože, jak jsi krásná říkám jí a uvědomuji si, že prodavače s delšími blond vlasy také odněkud znám - mimochodem je to rovněž také velmi pohledný člověk. Přestože, nebo možná proto, že nejsou oba nijak výrazně mladší než já, jejich ušlechtilost je zjevná. Žena zde zjevně není jen ohledně nakoupení zboží, vztah mezi ní a prodavačem je hlubší. Říkám mu, že i my se odněkud známe, a on společně s mojí ženou mi potvrzují, že zcela jistě, neb on je ten, který minulý týden sehrál onu proslulou roli Hamleta v nedalekém divadle. Vychází najevo, že se jim oběma daří jako hercům uznávaného progresivního divadla. Připadá mi to zvláštní a postupně si uvědomuji, že se něco stalo s časem a prostorem v průběhu algoritmů, které zjevně narušily zákonitost strojů - jejich omezujících pravidel. Chápu tak, že jsem ženu zcela jistě již nadobro ztratil, protože algoritmy, ostatně jako konstrukce celého stroje, byly pouhým experimentem, který jsem ve své nedeterministické intuici prováděl, takže opakovatelnost nebo dokonce vratnost procesů, které se staly je jen stěží proveditelná.

Postupně si ale uvědomuji, kdo jsem v tomto světě. Nakonec jsem také hercem a také mám své zařazení v tomto obdivuhodném divadle, přestože jak mi chybí potřebný vývoj, jsem ošklivější než ostatní a také méně vývojově dokonalý než oni. Hrají proto většinou jenom malé role idiotů, infantilních starců a tak podobně.